

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Mt 14, 13 – 21

Text: Mt 14, 22 – 23

Hned nato přiměl Ježíš učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než propustí zástupy. Když je propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám.

Když jsem byl ve středu na táboře s dětmi v Suchdole, měl jsem možnost podívat se do věže tamního kostela. Co byste asi tak v kostelní věži čekali? Tak určitě zvony, aspoň jeden. Nebo hodinový stroj. Nebo trám plný netopýrů. V Suchdole by vás ovšem čekalo velké překvapení. V kostelní věži úplně nahoře je klubovna. Ne větší než dvakrát dva metry. A přesto je tam malý stůl, lavice, a dokonce knihovna. Místnost jako stvořená pro osobní modlitby a rozjímání. Stačí vystoupat nahoru. Na chvíli nechat lidi po sobě dole v Suchdole a můžete zažít požehnanou samotu.

I v dnešním textu vidíme Ježíše, který na chvíli opustil zástupy a vystoupal na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám. I pro Ježíše je důležitá osobní modlitba o samotě. Jinak ho téměř pořád obklopují nějaké zástupy. Jako před chvílí. Ježíš má za sebou pořádnou fušku! Mnohatisícové shromáždění, na kterém kázal, uzdravoval a sytil lidi duchovně i tělesně. Ale přitom víme, že i tehdy chtěl být vlastně sám. Alespoň na začátku toho příběhu to tak čteme: Odplul lodí na pusté místo, aby byl sám. Ale zástupy o tom uslyšely, a pěšky šly z měst za ním! Pronásledovali ho téměř na každém kroku. Kam se člověk podíval, všude samí nuzní, ztrápení, chudí a potřební. Ježíš o nich jednou řekl, že takové budeme mít stále kolem sebe. A také čteme o tom, že mu bylo takových lidí líto. V 9. kap. Matouše se píše: „Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tehdy řekl svým učedníkům: „Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně at' vyšle dělníky na svou žeň!" Ježíšovo pozemské působení mělo své hranice a svá omezení. Ježíš neuzdravil všechny nemocné a nepomohl všem trpícím. Ale shromáždil kolem sebe učedníky a povolal je, aby dělali to, co on a vlastně ještě mnohem víc. A tak můžeme v evangeliích číst o tom, že ne všechny mocné činy konal Ježíš, ale mnohé z toho dělali i jeho učedníci. A dělají to dodnes.

Ale vraťme se k dnešnímu čtení. Ježíš se svými učedníky má před sebou nevládnutelné množství lidí. Pět tisíc mužů, kromě žen a dětí. Učedníci viděli, že je to nad jejich síly. Radí Ježíšovi: „Propust' zástupy, at' si jdou do vesnic koupit jídlo." Ale Ježíš odpovídá: „Nemusejí odcházet, dejte vy jim jíst!" Učedníci namítají: „Na to nestačíme. Máme omezené možnosti. Máme tu jen pět chlebů a dvě ryby. Nasytit tolik hladových duší je nad naše síly.“ Ale přesto Ježíš vychází jen z toho co mají a za to děkuje. „Nebeský Otče, děkujeme ti za těch pět chlebů, které tu máme. I za ty dvě ryby. Pravda, není to mnoho, ale chceme se i o to podělit. Otče náš, chléb náš vezdejší dej nám dnes. Amen.“ A lámal chleby. Avšak mezi lidi je neroznášel. To dělali jeho učedníci. Však by se taky naběhal! A tak se jen modlil, děkoval a rozdával. A učedníci chodili a roznášeli to všude kolem sebe. A muži i ženy a děti jedli. A jedli všichni a nasýtli se. Ti učedníci přitom hrají možná důležitější roli než si sami myslí. Ježíš je ten, skrze koho v tuto chvíli Pán Bůh žehná. Ale aby se to požehnání dostalo skutečně všem a aby všichni jedli a nasýtli se, od toho tu jsou učedníci, aby to mezi ty lidi dostali. Kéž bychom zažili ten zázrak, že by se Ježíšovo požehnání opravdu dostalo mezi lidi v našem okolí. Hodně záleží na všech těch jednotlivých učednících, kteří roznášejí mezi lidmi to, co sami od Pána přijali. Přitom stačí, když Pánu odevzdáme ty své nepatrné schopnosti a chabé síly, které na první pohled vypadají, že jsou naprosto nedostatečné. Ale Ježíš je tu jako ten, kdo žehná a kdo má nepřeborný zdroj života. Ježíš sytí k životu věčnému. A pak jsme tu my všichni, kteří ty své dary, požehnané Ježíšem, roznášíme po okolí.

Bratři a sestry, někdy býváme hodně unavení, cítíme se slabí a nedostateční. Nemůžeme dělat všechno. Ale podívejme se na Ježíše. Ani on nedělal všechno. Jeho lidské tělo mělo stejná omezení jako to naše. On to neměl snadnější než my. Jako křesťané věříme, že Boží Syn byl zároveň pravý člověk jako my. V bibli čteme, že býval velmi unavený. U Jákobovy studny usedl unaven cestou.

V loďce na Galilejském jezeře dokonce únavou usnul. Ježíš býval i smutný, jako třeba v Getsemanské zahradě, kde byl smutný až k smrti. Ježíš také brečel. Plakal nad Jeruzalémem. Podléhal svým citům. Plakal nad Lazarem. Také se ale dovedl pořádně rozčítit. V chrámě ztropil výtržnost. Farizeům nadával do pokrytců a obílených hrobů. V tom všem Ježíš – Boží Syn, jednal jako pravý člověk, zcela přirozeně lidsky. I v tom spatřuji velikost Ježíšovy oběti. Stal se člověkem se vším všudy. Stal se chudým, tělesným, trpícím člověkem. A i ty své omezené lidské síly obětoval ve prospěch druhých. Jeho oběť bychom velice devalvovali, kdybychom si mysleli, že jako Boží Syn měl ke službě nějaké lepší předpoklady než my. Velikost Ježíšovy oběti je v tom, že se stal člověkem, a to v doslovném smyslu. To znamená, že měl stejné tělesné síly, jaké máme my, měl stejně chatrné zdraví jaké máme my, trpěl stejnými bolestmi jakými trpíme my, ve svém životě musel stejně projevovat víru svému nebeskému Otci tak jako my, a potřeboval se o samotě modlit tak jako my. Někdy si říkáme: „Já nejsem jako Ježíš. Nemůžu být jako on. Já se přece s Kristem nemůžu srovnávat.“ Ale Ježíš byl jako my. On se sám přirovnal k nám, lidem. Stal jedním z nás a říká: Amen, amen, pravím vám: „Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci.“ (J 14, 12).

Bratři a sestry, Ježíš ve svém životě čerpal ze svého niterného vztahu se svým nebeským Otcem a pak konal mocné činy. Ale také byl jako my unavený a vyčerpaný. A potřeboval znovu načerpat sílu. Potřeboval čerpat sílu ze svého osobního vztahu k Otci, z toho niterného osobního vztahu lásky a důvěry se svým Otcem, jaký prožíval na modlitbách, když byl o samotě. Proto také potřeboval být někdy sám.

A tak hned, jakmile lidé po tom společném obědě dojedli, přiměl Ježíš učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh. Pak propustil zástupy a vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám. A já bych ještě dodal: Konečně! To bylo totiž něco jiného, než když ho před popravou všichni opustili. Tady Ježíš chce být sám. Necítí se opuštěný. On je se svým nebeským Otcem. To je něco, na co při velkých shromážděních nebo při službě druhým není čas ani prostor. Někdy mylně obdivujeme lidi, kteří by pořád jen něco dělali pro druhé, ale pro sebe neudělají nic. Pak ale jejich služba není tak požehnaná a nepřináší to pravé ovoce. Když člověk nemá odkud čerpat, pak ani nemá z čeho rozdávat.

Bratři a sestry, někdy máme pocit, že je potřeba, aby se pořád něco dělo. Že duchovní život se odehrává jen tam, kde se pořád něco děje, organizuje, pořádá, a čím víc lidí je pohromadě, tím lépe. Ale někdy se tím jen zakrývá duchovní prázdnota. Možná že právě tam, kde se zdánlivě neděje nic, kde je člověk jen sám se svým Bohem, tam se odehrává ten nejintenzivnější, nejživější a ničím nepřehlušený vztah s Pánem. I Ježíš to tak dělal. Konal velká shromáždění, ale také hledal příležitosti, kde by mohl být sám a nerozdával, nýbrž jen čerpal. A pak, po takové soukromé chvilce o samotě, jen na modlitbách se svým Otcem, se vrací zpět ke svým učedníkům, a jakoby najednou dostal křídla: V tu chvíli je schopen kráčet i po moři.

Modlitba: *Pane Ježíši, nauč nás, abychom jako ty uměli hospodařit se svými silami. Jako Boží Syn ses stal pravým člověkem, aby ses nám přiblížil a my se ti mohli podobat. Vždyť právě tehdy jsme nejvíce Božími dětmi, když se přiznáme ke svému lidství. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Modlíme se za tvoji církev, Pane. Za tvoje služebníky, kteří roznášejí evangelium potřebným lidem. Za ty, kdo slouží ve sboru. Prosíme za ty, kteří pracují v jakékoli službě – za ty kdo učí v nedělní škole, za táborové vedoucí, za všechny, kdo mají v neděli službu, kdo uklízí kostel, také za varhaníky, za presbytery, za lidi, kteří jsou postaveni do diaconické služby bližním. Prosíme za lidi, kteří tam, kde je jejich místo svědčí o tobě, o tvé lásce a milosti. Prosíme za ty, kterým jde všechno snadno a daří se jim, na co sáhnou i za ty, kterým se v životě nedaří, kteří si připadají neschopní a nešikovní. Modlíme se za mladé lidi, plné elánu a nadšení i za lidi unavené, kteří se v životě hodně napracovali a cítí, jak jim ubývají síly. Prosíme za ty, kteří se o někoho starají, i za ty, o které se musí starat druzí, za lidi nemocné, nemohoucí a slabé. Pane, těm všem buď poslou a pomoci. Dej, ať umíme s vděčností přijímat tvé požehnání, tvůj pokoj, tvé odpočívání. V tobě, Pane, je naše útěcha, spočívání, i zdroj života a síly. Amen.*